

מד:

עין משפט
גר מצוה

י"א א מ"י פ"ו תלולת
 לולל הלול :
 מ"ו ב מ"י ס סתה עין
 ס סט"ש א"ח מ"י
 תרדס ספ"ק א :
 מ"ז ג ד מ"י ס סט"ש
 ס ספ"ק וס"ק ו :
 י"ו ה מ"י ס סט"ש ס
 ספ"ק ד :
 י"ח ז מ"י ס הלול ככ
 סט"ש ס ספ"ק כ :
 י"ב ז מ"י פ"א תלול
 סט"ש ה ט וס"ו
 הלול יא :
 כ ח מ"י פ"א תלולת
 סט"ש הלול ז :
 כ"א ז מ"י פ"ל ס
 סת הלול א סת
 עין ל סט"ש א"ח
 רחט ספ"ק א (נד הלול
 סלן וסבט ס"ל ח.ק.)

מוסף רש"י

ג' בדי עליון לחין. ערס
ששור מקת פליס
ועשפירי זה שלשה עין
לחין (ב"מ ד.) אפילו
עלה אחד כבד אחד.
סכס (שם). אריך או לא
אריך. משקן או לא
משקן (כתובות קג.)
מלפסל. להוציא חנוט מן
הסוס (ד"ק ג.) אברורי
אילנא סמור. דרי שסוס
רוחם (שם). סתומי
פילי. שמחם קנקים של
אילן. שרי. דלית כיה
משוס ספרס (שם).

רבינו חננאל

כל האמר ר' יוחנן
הכלה למשה משיב
זכור, ששקדוהו קיים
ובביתו, ופי' אמר ר'
נחמן מדרגתו, אינה
לא הכלה ולא יסוד
בכאן, ומהו, ושמה
זכור אמר בחור ר' יוחנן
שפיר לו כל קדושי
שהיה לו מפרט בנהגלו
(דן) ואסקוה, והיינו דאמר
ר' יוחנן (לכאן אמר)
ירדוהו לו, וזה אמר
(לחלוקה) כל ר' חייא
משיב אמר לו כל
אם, שפודו בכניסן ר'
המנחם (ואמר לו ר'
נחמן) לא חתול לא אדם
לפלוני, ונשקונו במחנה
שחזקו, וכל חתול, כל
דאמרנו הלה, דרשינן
לא פסירא, מנהג, דרשן
לא דרשינן הלי, חורווי
אמרינן ליה, ואסקא
עריה אינה נשטלה אמר
בפני עצמה, ורביה
דאחא ושיורא ששה
בר עילן בר נחמן,
אבל דר שבת דאמר
על דאח בר אחא לא
(ציל, בראל) אישטרי,
ואנה
צריכה תיבוס, ואנה
צריכה ברכה, וכל
מנהג נביאיה אמר ר'
יושע בן לוי, אם
אבין מעשה ברהוא
דאחא לקמייה דר' אלעזר
בר צדוק, ואמר ליה
קיימא את (רמיה) (לי).
בר פפוס, (במהל)

(א) ל"ל ב' המגדש את אשתו
ואמר לה הרי את מתרת לכל
אדם [ד' ט"ד ע"ב].

(ב) הדבר צ"ע דלפי המסקנה
דרכ ששת מלה אחד כבד אחד
קאמר בוודאי אפשר וכן פסקי
המסכתות ומהלך ליישב.

לולב וערבה פרק רביעי סוכה

כאן במקדש כאן בגבולין. במקדש הלכה למשה מסיני בגבולין פליגי דר' יוחנן אמר יסוד נביאים ור' יהושע בן לוי אמר מנהג נביאים ופי' בקווע' דנפקא מינה דלי תקנה היא בעיא ברכה ואי מנהגא לא בעיא דליכא למימר וזונו דמנהג בעלמא שהגיונו

העם ואפי' בכלל לא תסור לימיה
ויכן אמר' בסמוך חביט חביט ולא
בדרך קצבנ נביאים וזו יוש
תמקדקין תמוך כן דלא ממכרין
להלל דר"ט שאין אלא מנהג בעלמא
בדמוכה פ' בתרא דתענית (דף כח:
ושם) רב איקנע לבבל מזי דקרו
להלל בדר"ח סבר לאפסוקינהו שעת
לחא' מדלגי ויהו' אהר' ש"ח מנהג
בדילוג אלא יחיד גומר היינו כמו
יחיד קורא דאורחיה דהש"ס דמשמע
הכי כ' (הסא) דתניא פ"ק דברכות
(דף ט: ושם) ויחזיקו וי"ח גומרין
ואתו עס הכן ההמה ור"ח גומר
לדאן רחיה מערבא להלל דערבא
רחיה אלא טלטלו ויכן דלאו תקנתא
היא אלא מנהגא לא חשיבא למיקנע
בזבז דערבא אכל קריאתא להלל לא גרע
מקורא בתורה ודכוותיה אשכחן
דמכרין אשמי ימים טובים של גלויה
ואיני אלא מנהג בעלמא בדאיחא פ"ק
דביצה (דף ע"א:) ומיהו אין מזה
רחיה (דף ט"ז:) דעמא לחין ממכרין
אערכה למ"ד מנהג נביאים משום
דלא אפשר לגומר וזו וזו "ו' ימים
טובים של גלויה את' בזה אלא אלא
קדושה להכרת היום מפלגה וזכור
המזון ואי משום דמכרין אתקיעת
שופר גיט' שמי של ר"ה הכוה תקנתא
ויהי ותמרי מז' ימים טובים של
גלויה לענין בזה קדושה אחת וינהו
בדמוכה בפ"ק דביצה (דף ע"א:) הנהו
במנהג אבותיהם בידיהם ועוד
מדקדק ר"ח ממשכת ברכות פרק
היא קורא (דף י"ד.) דמיי' רחיה
לדון מפקיין בכלל מרב בר שגא
דאיפסע לני דרבינא בימים שאין
יחיד גומר בן את ההלל ולא איפסוק
ומעני שאין בר בר שגא דלא חשיב
עליה דרבינא וחס אין ממכרין עליו
מה הפסקה שייך זו ועוד רחיה
מההיא עובדא דתענית (דף כח: ושם)
ומעובדא דרב דאמר סבר לאפסוקינהו
דמשמע דמכרין דאי לא ממכרין אלא
לו ליעד שפוא מנהג אצומיה וסממא

ללא בחמטע הלל איקלע מדקאמור רב איקלע נצנל ולא קאמור איקלע לבי נישטא ווי חימא אחי מיטן דמבריי לקרות הויז יאן ליעד דמלגני ואמאי סגור לאפסוקינהי הא לאו מילתא היא אשפילי כשגומרים את ההלל יוכל לברך לקרות את ההלל כמו שגמריין לקרות מגילה ומה שטעניין עשויי לברך אהלין לגמור כשגומרין ומצריין לקרות כשדמלגין לסמן בעלמא טיהגין כן ודין צוה ודין צוה יעולין לברך לקרות ולגמור וא"ת הא דנקט י"ח יום שיחד גומרי בון את ההלל אמאי נקט יחיד דמשמע אבל צור גומרין אותה אמר' בשאר ימות השנה והא עובדא דרב נצנור הו גומרו ועוד י"ל דאפי' צור שאף שם על ישראל יחיד קרי להו לישראל שיהו אומרים אותו על כל פרק ופרק על כל צרה וצרה דדי ליבא כל ישראל אין גומרין אותו אלס באלו הימים אבל לגמור אלס יתחיל ואם התחיל גומר יי ליבא כל ישראל קרי יחיד אפי' צור צור: [וע"ע מוס' עשרה יום. י"ח יום מוס' ברכות יד. ד"ה יד. אלס בשבועה לטעול עשרה יום. הלולב ביום מיייר אלס בצנצני בצדי

במקדש. הלכה למשה מסיני: **בבבול.** יסוד נביאים: **ערבה** לריבה
שיעור. לקמן מפרש שיעורה: אינה נטילה אלא כפני טעמה. אין
דבר אחר נאגד עמה דמוכח שהיא מזה: **אבל היכא דאנכיה.**
לשם נטילה לזבד והדר אנכיה לשם ערבה אינא ליפוק בה דליכא

הוכחה טובה: **וכמה שיעור**. דלמחן
לעיל לריכה שיעור: **שלש כד**.
שם ככל אחד עלין לחין: **עלה אחד**
וכד אחד ס"ד. **עלה משמע** ככל
כד אחד **עלה** ומחל לקוחה **עלה**
עלה כד הא לא מונכר: **עלה אחד**
כד אחד. כד אחד וכו' **עלה אחד**
ודיו. וכי אמרין לעיל (דף קכ: ב')
טפסים לגבי לולב לולב אמרין
שמהל ערבה ארוכה שלש טפסים
אזל ערבה שהיו מקיפין בה פני
עמנה כל דהו קמי והשתא נהוו
להביא מורביות ענפים ארוכים ופיס
שמכרבל מזהו ענין פיה: **לויכ**.
אזוב דרבי: **מכיוע**. **מכיוע** לשון
ייעוט: **מנהג נביאים** הוא. כגבולין
ולא יסוד נביאים הלכך אינה לריכה
כריכה: **קרייטא** איס לי. ככרים
וישעיהו: **ומקשקש** **כרימי**.
עודרין את הכרמנים כשביעית:

ואכלנו ויסיא. בשכח חפירת הכרמים
ואתן מפקידיו לעניים: אריך או
לא אריך. טוב פגעותן כי לא
אריך לשון דבר בטון ובעזרה (ד)
יש לו דומה וערות מלכל לא אריך
לנה למיחיו: א"ל לא אריך. לפי
לשון פורע פגעותן מפירות שביע'
והסורה אמרה ללכלהו ולו למפורע
אכל הקשקוש מותר כדלקמן: א"ל
לעזוב דבר דרוק ברו הוי"ו דאלי.
כבר עברו מ' שנה שאני דר בלחך
הזאת: וכן חפשיים בר איש. לא
ראיתי כי אדם: דמהלך באורחא

א תניא ויהושביעית
תשמטנה מלקשקש
רב עוקבא בר חמא
תומי פילי וחד אברוי
סומי סתומי פילי שרי
אלעזר בר צדוק "אל
ות יותר מג' פרסאות
דן אלא לביתיה אבל
סמך ואיכא דאמרי
כא אלא אפי' לביתיה
ת עובדא ואפילו כסא
ת לולב כיוצא תני תנא
על גג האיציטבא א"ל
וכי

יום גדול ויכין לו סעודה שבת: **אלא לביסיה**: שהוקר לביסיה והס' אינם יורעים שיבא היום ואין מתינים לאורכו והוא כיום עליהם: **אבל לאוספיהיה אחאי דנקט סמך**: אינו סומך על בני ביתו ועושה עמו סעודה ועל מה שבירי נסמך: **אזיל לביסוי**: דמה שמזל א' מעט אם רב שלו הוא אפ"כ לא יחלך וכ"ש לאוספיהיה שלא ימלא כלום: **כחא דהרסנא**: סעודה מועטת דגים קטנים ממוגזין בקמח כשומר שלהן: **על גג האלענא**: היה מני מנא קמיה: וכו'

ואפ"ה מדלגי ושמה לרבותא נקט יחיד דלפ"י יחיד בפני עצמו
והוא להמירין בעריב פסיחים (דף ק"ז.) נציילים אמריו ומיקני להם
א תבא עיליהן ונגנאלין אומרינן אותו על גאולתן ולכן נקט יחיד
כל ידא אומרינן אותו לעולם ואה דמניא הם תבנעתי יחיד
אם נגאלו מן הזרע והתחילו היו גומרינן אותו ור"פ לא יתחיל
ומפ"י פתחיה כה ד"ה אמר: **ואיניה** ישיבת **אמא** **בפני** **עצמה**.
שלושה ברי' עין אחי. ששלהם יצאין מקנה אחד:
וכי

מסורת הש"ס

(א) ר"ח מ"ג, (ב) [ב"ח כד.
ע"ש ל"ע, (ג) מ"ק ג.
(ד) שם, ע"ז ג, (ה) [ג"ל
יחודה בן חמשע לקמן
כתוב: ד"ה וי' לייבשן].
(ו) ויקרא כה, (ז) ושי'
חוס' יחא לז: סד"ה אחר
אב"ן, (ח) ג' מהר"מ על
יחאק.

תורה אור השלם

1. והשביעת תשמטנה
ונטשתה ואכלו אביני
עמך ויתרם האכל חית
השרה בן תעשה לכרמך
לזיותך: שמות כג יא

הגהות הב"ח

(ח) חוב' דיה כאן וכו'
ואיזי אלז מנהג בעלמא
דלחיתא בפ"ק דביצה
הזהרו במנהג אבותיכם
בידיכם ומיזי חין מזה
רציה וכו' דמוסת בפ"ק
דביצה ועוד מדקדק ר"ת
כאן:

גליון הש"ס

ה"י ר"ה וחד אבריו
ובו כמו זכרא. אלו כי
פירושם הם ברכ דבסי'
חלון דף ע"ב ע"כ ד"ה אין
מספק: (ד"ה) ר"ה בן
במספר: וכו' (וב) ימים
שוכים של נחית אין בהן
וצנו: וקשה לי דמ"ה
וקשה מנכנס על חלון
מזה ועל חלון מזה ללכת
כי נפסח ואולי יש לחלק בין
נוסח דרסה לנשון לעשות
כן וכן נוסח לנשון על
אחיו מנחמי ששקפה כן
הר"ן ע"ן ע"ה א"ח סי'
פ' סוף:

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

שבתות יותר מג' פרסאות
בר ועד אפי' לביתו. פי'
מפני שהוא צריך לעשות
כלום דבר לעינוג שבת.
מתני' לולב כיצד יום
טוב הראשון שחל להיות
בשבת כל העם מוליכין
את לולביהן בחר הבית בר'
עד התקיעו שיהא כל אחד
מטיל בביתו.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones